

Intet Vædringsforslag var stillet.

Lovforslaget som Helhed sattes under Forhandling.

N. Nielsen: Da jeg veed, at der vil blive forlangt navnlig Afstemning angaaende dette Forslag, ønsker jeg, hvad der ikke var Tid til sidste Gang, at begrunde min Afstemning overfor det foreliggende Forslag. Jeg maa da først udtale mig om Forslaget finantseelt set, idet jeg holder Betragtningen om Hædersgave og den Slags Ting helt ude. Der er altsaa fra Ministeriets Side kommet til os Dvsket om at give en ekstraordinær Pension af 2,000 Kr. til Worsaaes Enke. Hun har i Forveien i Pension et Beløb af lidt over 1,000 Kroner og i Pensionstillæg til Hjælp til Opdragelse til hver af sine to Døttre 100 Kroner om Aaret, indtil de fylde 18 Aar, det er 200 Kroner, og endelig har hun en Overlevelsesrente af 1,200 Kroner, hvilket altsaa bliver et Beløb af 2,400 Kroner med et rundt Tal at leve af. Naar man saa kommer og forlanger hverligere 1,000 Kroner, vel at mærke som Pension, om man ogsaa kalder det ekstraordinær Pension, kan jeg ikke finde, at der er god Grund til et saadant Forlangende. Jeg for mit Vedkommende kan sige, at her frgter jeg Konsekventerne, saaledes som en Minister sagde forleden Dag, da han ikke turde tage Konsekventerne af, at der blev givet en lille Bevilling til Husmandsforeningerne i Sjælland, som sigtede til at hjælpe en stor Klasse af Arbejdere, der Alle vitterlig trænge haardt, og som nu have begyndt paa en meget sund og fornuftig Maade at hjælpe sig selv. I et saadant Tilfælde tør man ikke fra Ministerbordet tage Konsekventerne, men naar der forlanges 1,000 Kr. til en ekstraordinær Pension, saa tør man det nok. Der er da saa meget større Grund for mig til at sige, at jeg tør ikke tage Konsekventerne af en saadan Bevilling. Jeg kan ikke undlade overfor saadanne Forslag, hvoraf vi have haat adskillige, og som jeg i flere Aar har udtalt mig imod, at tænke paa, hvad det er for Penge, vi skulle tage af for at give til Vedkommende. Naar jeg saa vil gjøre mig klart, af hvilke Kilder de Penge flyde, saa maa jeg selvfølgelig svare, at det er af de Kilder, hvoraf der flyder Indtægter til Statskassen, altsaa hvad vi med et fælles Navn kalde direkte og indirekte Statter, og den største Del af Indtægten kommer jo da igjennem Hartkornstatter, Stempelafgifterne og Toldstatterne. Og Alle ere vel enige om, at de tre Maader, hvorpaa man saaledes tilfører Statskassen Penge,

ere af en saadan Væfaffenhed, at de ere temmelig nær ved at komme ind under Begrebet „forkæstelig“, idet de ere høieste Grad uretfærdige. Dertil kommer, at de fleste Skatteydere, af hvis Sommer disse Penge tages, have Summer at leve af for sig og Familie, som kun udgjøre mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{3}{4}$ af, hvad denne Enke har at leve af alene med sine 2 Døttre. Finantseelt set, naar vi skulle varetage Statskassens Tærv, kan jeg derfor ikke se, at vi ere berettigede til at bevilge en ekstraordinær Pengeudgift som den, her ønskes. Naar de Skatteydere, jeg før nævnte — og jeg er vis paa, at det er over Halvdelen af Skatteyderne, som ikke har Mere at leve af, end jeg sagde — ikke kunne fortjene Noget, eller naar de dø, saa maa de eller deres Esterladte gaa paa Fattigaarden eller her i Byen paa Almindeligheden. Nu vil jeg ikke ønske, at nogen Embedsmands Enke skal komme der og allermindst Enken efter en Mand, der har gjort sig fortjent af sit Fædreland, men alligevel finder jeg, at her finantseelt set er et strigende Misforhold, som jeg ikke kan være med til at godkjende. Hvis Ministeriet vil vedblive at fremsætte saadanne Forslag og faae Tilslutning til dem den ene Gang efter den anden — jeg indrømmer, at det har været Sædvane, som den ærede Ordfører sagde forgangen — saa tror jeg, at det i alt Fald bliver nødvendigt, at der fra Regeringens Side fremsættes Forslag til omfattende Stattereformer. Maaede vi først dertil, at man med nogenlunde Sandhed kunde sige, at Stattebyrden falder, hvor Statteebnen er, saa vilde vi vist ulige lettere komme over at bevilge Forslag som det her foreliggende. Den ærede Ordfører (N. S. Larsen) sagde forgangen overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Kred (P. Holm), at ogsaa han respekterer Arbejderne og vil, at de skulle have Løn og god Løn for deres Arbejde, men at den skal staa i Forhold til Arbeidet. Jeg forstaar ikke, at han derigjennem kunde ville bevise, at der var god Grund til at bevilge disse 1,000 Kr., thi det forekommer mig, at det staaar snarere i et omvendt Forhold til Arbeidet end i et rigtigt Forhold dertil. Jeg synes, at man kommer her let til at tænke paa det bekendte Strikford, at de, der have Meget, dem skal Mere gives, og den, der Intet har, skal endog fratages det, han har. Naar det er gjort gjældende, at man har bevilget adskillige andre Beløb af samme Art, saa indrømmer jeg, at det er Tilfældet, men dermed er ikke Berettigelsen deraf godkjendt. Naar man anser den Wei, man er kommen ind paa, for uheldig, saa gjælder det om at faae gjort det første Skridt